

Ο τελευταίος γεωργός (ιστορικό μυθιστόρημα)

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας ιστορικών μυθιστορημάτων της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή αποκλειστικά στον Κόσμο

Γιώτα Κριλή

Μέρος δεύτερο

Ματωμένες γειτονιές-25

Παρασκευή απομειώμερο. Κάποιος χτυπούσε την πόρτα. Άνοιξε η κυρα-Κατίνα και βρέθηκε αντιμέτωπη με δυο άγνωστους φρεσκοκουρεμένους στρατιώτες. Στα πόδια τους δυο καλάθια με ραμμένο σκέπασμα. Ζήτησαν να δουν τον κύριο Ηρακλή. Τους είπε θα γυρνούσε το βράδυ από τη δουλειά.

- Εγώ είμαι ο ανιψιός του ο Αριστείδης κι απ' εδώ το σταυραδέρι μου ο Νικήτας. Ερχόμαστε από το Αηδονοχώρι και πάμε για τους στρατώνες. Πρέπει να είμαστε στο Γουδί τη Δευτέρα το πρωί.

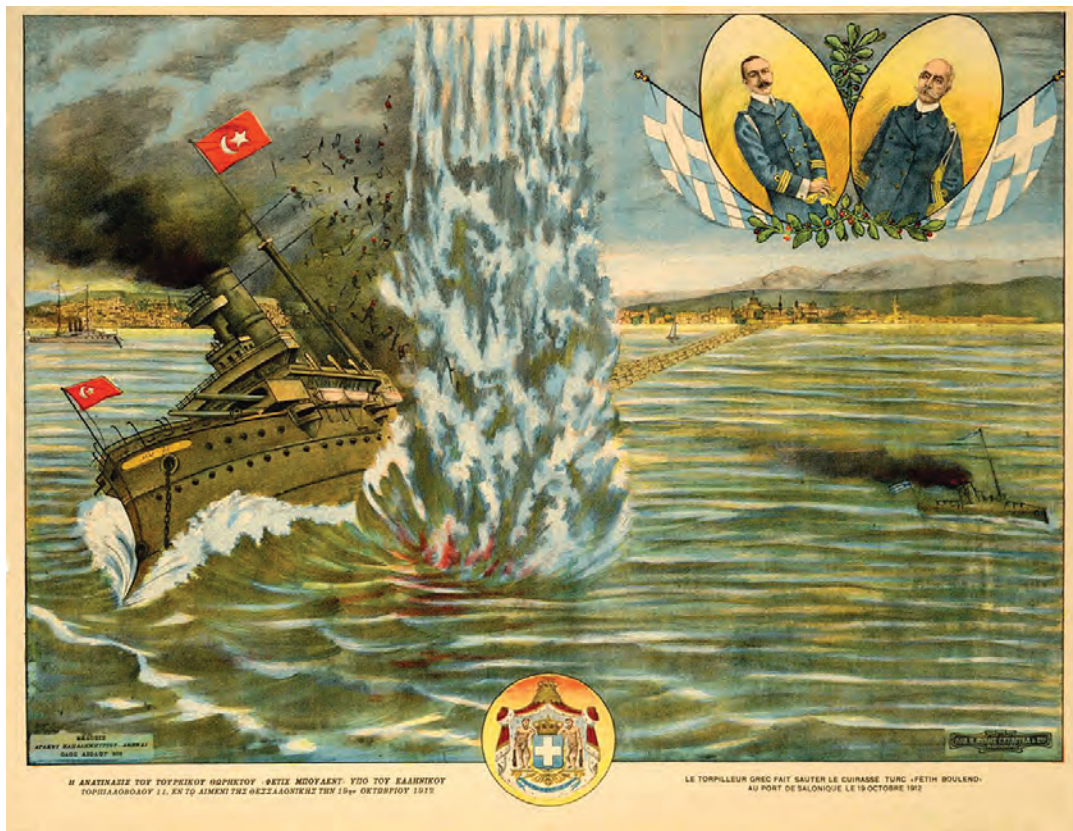
- Περιμένετε, είπε η κυρα-Κατίνα. Θα φωνάξω την κυρία Ερμιόνη.

Η Ερμιόνη τούς έκανε θερμή υποδοχή. «Πω-πω! Μεγαλώσατε τόσο γρήγορα! Παραλίγο να μη σας γνωρίσω. Και καλούδια από το χωριό», πρόσθεσε καθώς μετέφεραν τα καλάθια στην κουζίνα. «Έχω πρόβα με μια πελάτισσα. Δεν θα αργήσω να γυρίσω. Σας παρακαλώ, περάστε στη τραπεζαρία. Η κυρα-Κατίνα θα σας εξυπηρετήσει».

Η κυρα-Κατίνα τους οδήγησε στο δωμάτιο με τα δυο μονά κρεβάτια.. «Εδώ έμενε και η Νικολέτα. Τακτοποιήστε τα πράγματά σας και ελάτε στην τραπεζαρία. Μετά το φαγητό να ξεκουραστείτε».

Πρώτη φορά βρίσκονταν σε αρχοντική τραπεζαρία. Κάθισαν συνεσταλμένοι και σε λίγο η κυρά-Κατίνα τους σέρβιρε τηγανιτές πατάτες με αβγά και σαλάτα. Μετά το φαγητό ξάπλωσαν. Τους πήρε ο ύπνος και σαν ξύπνησαν είδαν να στέκεται στην πόρτα ο Ηρακλής. Πετάχτηκαν όρθιοι και τους αγκάλιασε. «Καλωσορίσατε, παλικάρια μου! Καλοί στρατιώτες». Δεν χόρταινε να τους κοιτάξει. Καλοκαμωμένοι. Ο Αριστείδης είχε την κοψιά του αδερφού του του Γιώργη, ο Νικήτας του φίλου του του Στρατή.

Τα καλούδια από τα καλάθια γέμισαν το σπίτι ευωδιές από το ύπαιθρο. Το ένα το είχε στείλει η κουμπάρα ξαδέερφη Σταυρούλα. Ο Παντελής, που πήγαινε στο σχολείο, είχε γράψει στο σκέπασμα: «Στο νουνό και στη νουνά». Συγκινήθηκαν οι ανάδοχοι, η Μαρία και ο Σωκράτης. «Τι κάνει

ο βαφτιστήρας μας;» ανέκραξαν. «Είναι καλά. Ήθελε να έρθει μαζί μας. Τον φωνάζουμε Ναύτη. Φοράει ακόμα εκείνη τη ναυτική στολή που του φέρατε αλλά του έχουν κοντύνει τα μπατζάκια».

Ο Στέλιος κατασυγκινήθηκε. Οι πρώην μαθητές του στρατιώτες!

- Πάτε να πολεμήσετε, παιδιά μου, μολονότι δεν έχετε ψήφο, είπε κουνώντας το κεφάλι.

Η Νικολέτα καμάρωνε τον λεβέντη αδερφό της. Τους σύστησε την κόρη. «Ειρήνη, απ' εδώ ο θείος ο Αριστείδης κι ο θείος ο Νικήτας. Κάνε τόκα. Έτσι μπράβο!»

Εκείνο το βράδυ έστρωσαν πλουσιοπάροχο τραπέζι με επιδόρπια φρούτα από το χωριό και μουσταλευριά που είχε φτιάξει η Σταυρούλα. Σήκωσαν τα ποτήρια και ευχήθηκαν: «Καλός στρατιώτης, Αριστείδη! Καλός στρατιώτης, Νικήτα!». Είχαν, λέει, επιστρατευτεί όλα τα παιδιά της ηλικίας τους από το χωριό αλλά έμειναν στο στρατόνα της Τρίπολης. Μόνο εκείνους έστελναν στο Γουδί. Ίσως γιατί είχαν τελειώσει το σχολαρχείο. Είχαν στείλει την περασμένη εβδομάδα και τον ξάδερφο του Νικήτα το Γιώργη από το Βουρλοχώρι. Είχε τελειώσει και κείνος το σχολαρχείο.

- Μπορεί να σας προορίζουν για γραφιάδες, είπε ο καπετάν Ροκάκης. Το Σαββατοκύριακο ο Σωκράτης με τη Μαρία ξενάγησαν τους νεοσύλλεκτους στα αξιοθέατα της Αθήνας.

Πήραν και τον Ασίκη μαζί τους. Ανέβηκαν και στην Ακρόπολη. Πέρασαν και από το καφενείο και ο Ηρακλής τούς κέρασε καφέ.

- Πολιτισμός και μεγαλεία. Εμείς ζούμε σ' έναν κόσμο απλό κοντά στη φύση, είπε ο Αριστείδης το βράδυ στην παρέα.

- Τι γνώμη έχετε για το Βενιζέλο; ρώτησε ο Στέλιος.

- Κυρ-δάσκαλε, ήμασταν δικοί σου μαθητές αλλά είμαστε μαθητές και του Μαστραπάν και του ξαδέρφου μου του Αντρέα του ταχυδρόμου. Γνωρίζουμε τα δεινά του πολέμου του '97 που σακάτεψε τον Μαστροπάν, τον Αντρέα και τόσους πολλούς άλλους νέους και πόσο ανάξιος υπήρξε τότε ο βασιλιάς Κωνσταντίνος. Είμαστε βέρα βενιζελικοί.

- Μπράβο σας! ανέκραξε ο καπετάν Ροκάκης.

- Γνωρίζετε που ο στρατός τώρα διοικείται από αξιωματικούς, που είναι πιστοί στο βασιλιά και εκθρεύονται το Βενιζέλο.

- Βεβαίως!

- Αντιλαμβάνεσθε ότι θα σας δοκιμάσουν και θα σας τιμωρήσουν αν διαπιστώσουν ότι είσατε βενιζελικοί;

Κούνησαν καταφατικά το κεφάλι. Τη Δευτέρα το πρωί ο Στέλιος τους συνόδεψε στο στρατόνα και σε όλη τη διαδρομή τους ορμήνευε.

- Ευχαριστούμε, κυρ-δάσκαλε...

Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή

Εκείνο το βράδυ έστρωσαν πλουσιοπάροχο τραπέζι με επιδόρπια φρούτα από το χωριό και μουσταλευριά που είχε φτιάξει η Σταυρούλα. Σήκωσαν τα ποτήρια και ευχήθηκαν: «Καλός στρατιώτης, Αριστείδη!»